

“Belirsizliğin Duvarları Çatırıyor”

(TÜRKÇE VE İNGİLİZCE)

İnançlı Kişi'nin sözleri, yalnızca bir tartışmanın değil, derin bir yüzleşmenin kapısını aralamıştı. **Hakikat, cesaret isteyen bir çağrıydı**; belirsizliğin konforu ise sessizce geriye çekilmeyi... Ama masadakiler, artık geri dönüp dönemeyeceklerini bilmiyorlardı. Zira, bir kere hakikatin ışığına temas eden gözler, **karanlığı eski huzuruyla göremezdi**.

Sessizlik odada ağır bir sis gibi dolaşıyordu. Hiç kimse ilk konuşan olmak istemedi. Çünkü her kelime, şimdi geri dönülemez bir sorgulamanın başlangıcı olacaktı.

İnançlı Kişi'nin son sözleri, odadaki havayı değiştirmişti. Sözler sadece kulaklarda yankılanmakla kalmıyor, zihinlerin derinliklerine sızıyor, iç dünyalarda fırtınalar koparıyordu. Belirsizlik, uzun zamandır tanıdıkları bir sığınaktı; ancak şimdi o sığınığın duvarlarında küçük ama sarsıcı çatlaklar oluşuyordu. O ana kadar sorgulamak, onları koruyan bir zırh gibi işlev görmüştü. Fakat şimdi, hakikatin çağrısı, o zırhın ardında bir hesaplaşma başlatıyordu.

Deist, bakışlarını masaya indirdi. Parmaklarını birbirine kenetlemiş, sanki düşüncelerini sıkıca tutmaya çalışıyordu. Agnostik hafifçe ileri geri sallanıyor, bu sessizlikte huzursuzluğunu saklamaya çabalıyordu. Ateist ise ilk kez, zihninde bir şeylerin değişmeye başladığını hissettiğini belli edercesine omuzlarını geriye attı.

Tam o sırada, İnançlı Kişi sandalyesinde hafifçe doğruldu ve herkesin üzerine sinmiş olan sessizliği ağırbaşlı bir kararlılıkla yırttı:

İnançlı Kişi: Bu noktaya kadar sunduğum delillerin, sizi hakikate bir adım daha yaklaştıracaklarını umuyordum. Fakat görüyorum ki, deliller sizi ikna etmekten çok, belirsizliğin sınırlarında kalmanıza bir bahane oluyor. **Hakikat, sadece akıl ile kavranmaz; onu kabul etmek, irade ve cesaret gerektirir.** O yüzden, artık deliller sıralamayacağım... Çünkü bir **gerçeği görebilmek için önce onu görmek istemek** gerekir.

Odadaki hava daha da ağırlaştı. Ateist, bir anlık refleksle başını kaldırdı, gözleri bir şeyler söylemek ister gibi parladı ama cümleler boğazına takıldı. Deist ise farkında olmadan derin bir nefes aldı, belki de sustukça içine hapsolan soruların ağırlığını daha derinden hissettiğinden.

İnançlı Kişi konuşmuyordu. Sessizliği bilinçli bir şekilde uzatıyordu. Herkesin zihnindeki yankıyı dinliyormuş gibi... Sandalyeye yaslandı, ellerini masanın üzerinde birleştirdi ve gözlerini sırasıyla hepsinin yüzünde gezdirdi. Bu, kelimelerin bittiği ama gerçeğin artık geri döndürülemez şekilde içlerine işlediği andı.

İnsan, bazen cevaplardan değil, cevap almanın doğuracağı sonuçlardan kaçardı.

Ve işte o an, hakikatle yüzleşmenin sancısı, bir kez daha herkesin içinde yankılandı.

İnançlı Kişi: *Belirsizlikte oyalanmak kolaydır, ama hakikat cesurca sorgulayanları bekler. Şimdi, gerçekten soruyorum: **Aradığınız şey hakikat mi, yoksa BELİRSİZLİĞİN KONFORU MU?***

Gözlerini yavaşça Deist'e çevirdi. Onun yüzündeki düşünce fırtınasını izledi. Deist, bir şey söylemek istedi ama sustu. Yutkunarak başını hafifçe salladı.

Odadaki hava, gerilimin ağırlığıyla daha da yoğunlaşmıştı. Sessizlik, artık bir boşluk değil; düşüncelerin, sorgulamaların ve içsel çatışmaların yankılandığı bir alan haline gelmişti. Kelimelerin ardındaki hakikat, her bir zihinde farklı bir yankı uyandırıyor, ancak inkâr edilemez bir gerçek olarak varlığını hissettiriyordu.

İnançlı Kişi'nin ses tonu, öncekilere göre biraz daha sertti. Ancak hâlâ kendine hâkim, ölçülü ve nazik bir ifade taşıyordu. Sözleri, yalnızca bir entelektüel tartışmanın değil, insanın en derin varoluşsal gerçeğiyle yüzleşmesinin habercisiydi.

İnançlı Kişi, bakışlarını masadakilerin üzerinde gezdirdi. Gözleri, özellikle Deist'in duraksayan düşüncelerine takıldı. Sonra, derin bir nefes alarak konuşmaya başladı:

İnançlı Kişi: Daha önce kâinatın kendi kendine yeterli olmadığını ve **sürekli bir yaratıcı müdahaleye ihtiyaç duyduğunu** gösterecek "*beş delil*" sunacağımı söylemiştim. Bunlardan biri olan "**Sistemlerin Yıpranma ve Bakım İhtiyacı Delili**"ni sizinle paylaştım. Ancak bunlarla sınırlı değildi... Başka deliller de vardı.

- Sürekli İzleme ve Yenileme Gereksinimi...
- Dış Etkenler ve Beklenmedik Durumlar...
- İnsan Müdahalesi ile Optimizasyon ve Geliştirme İhtiyacı...
- Doğal Sistemlerde Dış Müdahale Göstergesi...

Sesi, odadaki sessizliği yarıp geçti. Masadakilerin bakışları, yeniden ona çevrilmişti. Sözlerini ağır ve vurgulu bir şekilde sıralarken, her bir kelime odadakilerin zihinlerine kazınıyordu.

İnançlı Kişi: Bu deliller, kâinatın yalnızca başlangıçta belirlenen bir düzenle kendi başına devam edemeyeceğini, aksine **HER AN bir yaratıcı gözetimine ihtiyaç duyduğunu** açıkça ortaya koyuyor. Ancak bu delilleri artık paylaşmamaya karar verdim.

Odaya keskin bir sessizlik hâkim oldu. Masadakiler, duydukları bu beklenmedik cümleyle afallamıştı. Tartışmanın buraya kadar geldiğini düşündükleri noktada, beklenmedik bir kapı kapanıyordu.

İnançlı Kişi, derin bir nefes aldı. Sessizlik, odanın içinde büyüyerek ağırlaşmış, görünmez bir yük gibi herkesin omuzlarına çökmüştü. Bir an gözlerini yere indirdi. Sanki içinden son bir kez geçirdi düşüncelerini... Ardından başını kaldırdı, bakışları şimdi çok daha kararlıydı.

İnançlı Kişi: Size sunduğum delillerle yalnızca “**ikna olmaktan**” çok, meseleyi “**belirsizliğe**” taşıdığınızı fark ettim. Bir an olsun, gerçekten sorgulamaktan çok, sorgulamayı bir sığınak hâline getirdiğinizi düşündüm.

Sesi, bir taş gibi odanın ortasına düştü. Deist’in yüzü kaskatı kesildi, Ateist kaşlarını çatıp derin bir nefes aldı, Agnostik ise rahatsızca sandalyesinde kıpırdandı.

İnançlı Kişi: Hakikate yaklaşmak, yalnızca bir entelektüel tatmin meselesi değildir. O, insanın **tüm varlığıyla yöneldiği** bir keşiftir. Ama burada, gerçeği öğrenmek için değil, ondan biraz daha uzaklaşmak için sorular üretiyorsunuz. Düşünmeyi sürdürmenin, gerçeği kabullenmekten daha kolay olduğunu biliyorum. Ama **hakikat bir oyun değildir**.

Bir an duraksadı. Gözleri, Deist’in ellerine kaydı. Elleri, farkında olmadan masanın kenarına sıkıca tutunmuştu.

İnançlı Kişi: İşte bu yüzden, anlatımına devam etmeyeceğim.

Sözler, bir kırılma noktası oluşturmuştu. Artık mesele, yalnızca yeni bilgiler öğrenmek ya da düşünsel egzersiz yapmak değildi. Bu bir **karar** anıydı.

İnançlı Kişi: Hakikati gerçekten mi arıyorsunuz, yoksa onu bulmaktan mı kaçırıyorsunuz?

Ateist, bir an gözlerini kapattı. Sözler zihninde yankılanıyor, düşünceler birbirine çarpıyordu. Kendini bir köşeye sıkışmış gibi hissetti. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu ama bir şeyleri yarıda bırakmanın rahatsız edici olduğunu fark etti. Birden başını kaldırdı. Omuzlarını dikleştirip gözlerini İnançlı Kişi’ye dikti.

Ateist: Bu karara üzüldüm.

Sesi, odadaki gerilimi bir anda değiştirmişti. Masadakiler ona döndü.

Ateist: Çünkü buraya kadar geldik. Çünkü bu sohbetin bana düşündürdükleri, hiç beklemediğim şeylerdi. Delillerin üzerimde bir etkisi olmadığını söyleyemem, ama eğer gerçekten anlamaya çalışıyorsam, sonuna kadar dinlemem gerekmez mi?

İç çekti. Ellerini masanın üzerine koyup hafifçe öne eğildi.

Ateist: Lütfen devam edin. Çünkü biliyorum ki eğer şimdi susarsanız, hakikat bana ulaşsa bile onu duymamak için bahaneler üreteceğim. O yüzden, eğer bu yolculuk devam edecekse, ben de dinlemeye devam edeceğim.

Bir anlık bir sessizlik oldu. İnançlı Kişi, Ateist'in gözlerine baktı. Derinlerde bir değişimin kıvılcımları vardı. Belki ilk kez, itiraz etmek için değil, anlamak için dinliyordu.

İnançlı Kişi, bir an duraksadı. Gözlerini Ateist'in üzerine sabitledi.

İnançlı Kişi: Teşekkür ederim. Söylediklerin benim için değerli. Fakat şunu da fark etmelisin:
Hakikat, anlatılması kadar kabul edilmesi de zor bir meseledir.

Sonra, bakışlarını yavaşça Deist'e çevirdi. Deist'in elleri masanın kenarında, farkında olmadan sıkıca kenetlenmişti. O da bir şeyler söylemek ister gibiydi ama kelimeler boğazına düğümlenmişti.

İnançlı Kişi: Ve fark ediyorum ki, sohbetimizin başındaki "**Sandalye Örneği**"ne geri döndük. Ancak bu kez mesele, bir sandalyenin var olup olmadığı değil... Onun üzerine gerçekten oturmaya cesaretiniz olup olmadığıdır.

Deist'in gözleri bir an sandalyesine kaydı. Parmakları, bilinçsizce sandalyesinin kenarını sıyırdı. İçinde, adı konmamış bir sorgulama büyüyordu.

İnançlı Kişi, yavaşça arkasına yaslandı. Sesi, kararlılıkla son kez yankılandı:

İnançlı Kişi: Bir sonraki konuşmamızda, bu hakikatin daha derinine ineceğiz. Gerçekten, hakikati kabul etmeye hazır mısınız?

Sessizlik, cevaptan daha güçlü bir yankı bıraktı...

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere, inşallah...